

Bilag 1.

Finansministeriet.

København, den 14. september 1956.

Om skattelempelse for langtidsopsparing („Sparekontrakter“).

1. Bestræbelserne må gå ud på at opmuntre til opsparing, som ellers ikke ville have fundet sted; dette indebærer, at opsparingen skal tages af den løbende indtægt, det vil sige med beløb, der betales regelmæssigt og over en længere årrække. Idet der endvidere gås ud fra, at formålet, ligesom for den pristalsregulerede opsparing, omfatter en indenfor visse grænser fastsat sikring af alderdommen, må den opsparingsform, der kommer på tale, have en lignende opbygning som den pristalsregulerede opsparing. Den bør altså gå ud på at etablere en ordning, hvorefter der ved regelmæssige indskud over en længere periode sikres en løbende årlig udbetaling fra opnåelsen af en vis alder. Når ordningen fastlægges indenfor disse rammer, bliver det ikke nødvendigt at undersøge, om indbetalingerne er afholdt af årsindtægten, hvilket betyder en væsentlig administrativ fordel i forhold til de gældende regler for præmiering af opsparing. For at afgrænse ordningerne bliver det nødvendigt, at der indgås egentlige sparekontrakter med vedkommende pengeinstitut.

2. Maksimum for den årlige indbetaling skulle være det beløb, som er nødvendigt for at opspare en kapital, der ved den pågældendes 67. år kan give adgang til årlige livsvarige udbetalinger på 2 000 kr. Den årlige indbetaling vil herefter blive større, jo ældre den pågældende er på tidspunktet for sparekontraktens indgåelse. Det vil antagelig være praktisk, at finansministeren bemyndiges til at fastsætte, hvilke beløb der kan opspares indenfor de forskellige aldersgrupper, og at aldersgrupperne begrænses til relativt få, hver omfattende flere årgange.

3. Udover at den pågældende skal være selvstændig skattepligtig, skal der formentlig ikke fastsættes nogen aldersbetingelse nedad. Opad bør aldersgrænsen for indgåelsen af en sparekontrakt formentlig fastsættes højere end ved indekstrakterne, og man vil formentlig kunne gå med til den af pengeinstitutterne ønskede grænse på 57 år.

4. Opsparingsperioden bør formentlig ligesom for indekstrakterne være mindst 15 år. Dette betyder, at en sparer, der tegner kontrakten umiddelbart før det fyldte 57. år, først kan påbegynde hævnningen, når han er 72 år. På den anden side bør hævnningen på kontoen formentlig ubetinget påbegyndes ved denne aldersgrænse, således at i det nævnte tilfælde er det mindste åremål for indbetalingen tillige maksimum.

5. Udbetalingsperioden bør formentlig, jfr. annuitetsforsikringer, være mindst 10 år. Da formålet er at sikre den pågældendes alderdom, bør perioden ikke udvides udover 15 år, idet der ellers ville kunne fastsættes en så lang udbetalingsperiode, at den opsparede kapital i det væsentlige må formodes at komme arvinger til gode. Udbetalingsperiodens begyndelsestidspunkt bør formentlig i kontrakten aftales til det 67. år, dog med mulighed for udsættelse til det 72. år.

6. Der skal formentlig ikke etableres binding af midlerne. Spareren skal til enhver tid kunne afbryde indbetalingerne. Dette skal formentlig ikke medføre skattemæssige konsekvenser, jfr. fripolicens skattefrihed i renteforsikringstilfældene. Hvis han derimod påbegynder hævnning af det på kontoen indestående beløb, herunder opsparede